Biblická hodina – 05.11.2026

Suspírium: „Moje ovce počúvajú môj hlas. Ja ich poznám a ony ma nasledujú. Ja im dávam večný život a nezahynú naveky, nik mi ich nevytrhne z ruky." (Jn 10,27-28) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 67: „Ó, Pane, zmiluj sa nad nami..."

Modlitba: Všemohúci a večný Bože náš! Ďakujeme Ti, že si prítomný na celom svete a svojou zjednocujúcou mocou spájaš všetkých, ktorí vzývajú Tvoje presväté meno. Ďakujeme Ti, že Tvoja prítomnosť prekračuje hranice, národy i generácie a že v Tvojej láske môžeme byť všetci jedno. Prosíme Ťa, posväť aj naše dnešné stretnutie! Nech je pred Tebou milý náš život, naša práca, každá naša myšlienka, každý cit i každá túžba. Pretváraj naše srdcia, očisťuj naše mysle a veď nás po ceste svojej pravdy a milosti! Pomôž nám, aby sme Tvoje veľké meno neoslavovali iba svojimi ústami, ale aby sme Ťa chválili celým svojím životom! Daj, aby sme čoraz hlbšie rozumeli Ježišovi Kristovi, tajomstvu Jeho života, Jeho obete a zmŕtvychvstania. Pomôž nám pochopiť, čo znamená nasledovať Ho v živote i v smrti. Pane, Ty si nádejou človeka, ktorý si uvedomuje konečnosť svojej cesty, a zároveň si požehnaným Nekonečným, pred ktorým sa milosť nikdy nevyčerpá. Keď sa nám zdá, že sa naša cesta končí, Ty zostávaš Pánom večnosti. Keď sa naše sily míňajú, Tvoja sila nás nesie; keď nevidíme, kadiaľ ďalej, Ty nám už pripravuješ cestu. Veríme, že Tvoje svetlo preniká temnotou, Tvoja nádej premáha beznádej a svetlo viery prekonáva temnotu nevery. Veď Tvoja nesmierna láska je silnejšia než každý strach, každá pochybnosť i každá ľudská slabosť. Ty si Pánom výšin i hlbín. Poznáš radosti aj bolesti nášho života, naše vzostupy i pády, naše chvíle naplnenia i hlboké životné zápasy. Prosíme Ťa, pomáhaj nám v každej životnej situácii rozpoznávať Tvoju blízkosť a s dôverou sa k Tebe utiekať! Vyučuj nás oslavovať Tvoju milosť a chváliť Ťa nielen v čase radosti, ale aj uprostred skúšok a sĺz. Buď nám večnou útechou, nehasnúcou nádejou a bezpečným útočiskom! Ježišu Kriste, Ty si žiarivé ráno, svetlo sveta, ktoré rozptyľuje temnotu a daruje nám nový život. Rozžiar svoje svetlo v nás i medzi nami! Otvor našu myseľ, aby sme porozumeli Tvojmu slovu, naše srdcia, aby sme ho prijali, a náš život, aby sme podľa neho žili! Požehnaj našu dnešnú biblickú hodinu! Daj, aby sme neboli iba poslucháčmi Tvojho slova, ale aj jeho uskutočňovateľmi. Zjednoť nás vo svojej láske, posilni našu vieru a veď nás bližšie k sebe, aby sme každý deň svojho života slúžili na Tvoju slávu. O to Ťa prosíme v mene Ježiša Krista. Amen.

Biblický text: Kniha Jóbova 18. kapitola: ***„Nato Bildad zo Šúachu odpovedal takto: „Dokedy budete loviť slová? Najprv sa pochopme, až potom sa rozprávajme! Prečo nás považujete za dobytok? Prečo sme nečistí vo vašich***

očiach? Ty, čo sa vlastným hnevom ničíš, či pre teba má spustnúť zem a bralo sa pohnúť z miesta? Bezbožníkom predsa vyhasne svetlo a plameň ich ohňa nevydá žiaru. Svetlo slabne v jeho stane a kahanec nad ním vyhasne. Jeho rázne kroky sa skrátia a jeho vlastné plány ho odstavia. Pretože vlastné nohy ho ženú do siete a chodí nad pascou. Za pätu sa chytí do osídel, zmocní sa ho nastražená slučka. V zemi je mu skrytý povraz a na chodníku klepec. Zôkol-vôkol ho ľakajú hrôzy, stíhajú ho na každom kroku. Nech sa celkom vysilí a nech mu nešťastie stojí po boku. Nech si pojedá vlastnú kožu, jeho údy nech požiera prvorodený syn smrti. Vytrhnú ho z bezpečia jeho stanu a poženú ku kráľovi hrôz. Jeho stan bude obývaný bez neho, na jeho príbytok sa vysype síra. Zdola mu schnú korene, navrchu vädnú vetvy. Jeho pamiatka na zemi vyhynula, jeho meno je široko-ďaleko neznáme. Vyhodia ho zo svetla do tmy, vyženú ho zo sveta. Nebude mať potomstvo ani plod vo svojom ľude, ani nikoho, kto by ho prežil v jeho príbytkoch. Deň jeho nešťastia predesí ľudí na západe a na východe sa ich zmocní triaška. Naozaj to takto býva s príbytkami nespravodlivých a s miestom toho, kto nepozná Boha.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1. Ticho a premýšľanie – na čo slúžia?

Bildad vyzýva Jóba, aby zmĺkol a premýšľal. Na prvé počutie to môže znieť ako múdra rada. Veď naozaj sú chvíle, keď ticho znamená viac než slová a premýšľanie je dôležitejšie než unáhlená odpoveď. Nie je však jedno, aké ticho od druhého žiadame a čo sa v tomto tichu odohráva v nás. Bildadovo ticho slúži na umlčanie druhého. Nechce, aby Jób stíchol preto, aby mu lepšie porozumel, ale preto, aby Jób konečne prijal jeho pravdu. Ježišovo stíšenie je úplne iné. Ježiš sa často utiahol na osamelé miesta a modlil sa, hľadal spoločenstvo s Otcom (porov. Lk 5,16). Jeho ticho neznamenalo odmietnutie človeka, ale pozornosť voči Otcovi. Neusiloval sa za každú cenu presadiť svoju pravdu, ale hľadal Otcovu vôľu. Bildad prikazuje druhému mlčať, Ježiš sám vyhľadáva ticho. Bildad sa chce povýšiť nad druhého, Ježiš sa pokorne podriaďuje Otcovi. Stojí za to položiť si otázku: Keď sa stíšime, počúvame iba vlastné myšlienky, alebo dávame priestor aj Božiemu slovu?

2. Ako sa Ježiš pozerá na človeka?

Bildad opisuje osud bezbožného človeka: strach, neistotu, záhubu a beznádej. Tento obraz vzťahuje na Jóbovu situáciu a akoby nad ním už vopred vynášal rozsudok. Za týmto opisom sa však skrýva aj dôležitá pravda: človek odlúčený od Boha je naozaj stratený. Nemá pevný základ ani trvalú nádej a sám v sebe nenachádza plnosť života. Ježiš sa však na takého človeka pozerá inak. Nepopiera skutočnosť hriechu ani nezľahčuje jeho závažnosť. Napriek tomu sa k hriešnikovi skláňa. Neprišiel preto, aby človeka, ktorý je stratený, definitívne odpísal, ale aby ho hľadal a zachránil (porov. Lk 19,10). Ježiš vie, že človek bez Boha je stratený, a

práve preto prišiel za ním. V podobenstve o márnotratnom synovi otec nepopiera, že syn premárnil svoj život, a predsa naňho čaká, beží mu naproti a prijíma ho späť (porov. Lk 15,11–24). Také je Otcovo srdce, ktoré nám Ježiš zjavuje. Bildad z ľudského hriechu vyvodzuje jeho konečný osud. Ježiš aj v hĺbke hriechu vidí možnosť vykúpenia.

3. Priateľstvo, ktoré sa druhého nevzdáva

Aké bolestné je, keď sa priateľ nesnaží porozumieť, ale vynáša súd! Bildad si neuvedomuje, že svojimi slovami ešte viac zaťažuje Jóba, ktorý už aj tak trpí. Ježišovo priateľstvo má úplne iný základ: „Vy ste moji priatelia…“ (Jn 15,14). Ježiš nás nenazýva priateľmi preto, že sme dokonalí. Pozná naše slabosti, pády aj hriechy, a predsa sa nás nevzdáva. Aj naše priateľstvá by preto mali odrážať aspoň niečo z tejto lásky. Približujú sa naši priatelia vďaka nám k Bohu? Spoznávajú cez nás Otcovu lásku? Dokážeme mlčať, keď druhý potrebuje, aby sme ho vypočuli, a dokážeme prehovoriť, keď mu potrebujeme dať nádej?

Aké ticho a aké priateľstvo si odnesieme?

Kniha Jóbova a hlavne táto 18. kapitola nás upozorňuje, že aj myšlienky, ktoré pokladáme za správne, sa môžu stať krutými, ak im chýba milosrdenstvo a pokora. Ježišovo ticho je zamerané na Otca. Ježišovo zmýšľanie hľadá záchranu človeka. Ježišovo priateľstvo nezakrýva hriech, ale konfrontuje s ním a zároveň ukazuje cestu k milosti.

Odnesme si so sebou tri otázky: Keď sa stíšim, počúvam Boha, alebo iba utvrdzujem sám seba vo vlastnej pravde? Keď sa stretnem s niečím hriechom, vidím iba jeho pád, alebo aj to, že bez Krista je človek stratený, no v Kristovi má nádej? Aký obraz Boha získavajú moji priatelia z nášho vzájomného vzťahu? Dobrý priateľ nie je ten, kto nám vo všetkom pritakáva, ani ten, kto nám vymenúva všetky naše chyby. Je to človek, ktorý hovorí pravdu s láskou a nevzdáva sa nás ani v tej najťažšej chvíli. Ježiš sa ukázal ako takýto priateľ. Aj my máme toto priateľstvo odovzdávať ďalej.

Biblický text: Kniha Zjavenia 5. kapitola 1-10.veršov: ***„V pravici Sediaceho na tróne som videl knihu, popísanú zvnútra i zvonka a zapečatenú siedmimi pečaťami. Videl som mocného anjela, ktorý hlásal mohutným hlasom: „Kto je hoden otvoriť knihu a rozlomiť jej pečate?“ A nikto ani na nebi, ani na zemi, ani pod zemou nemohol otvoriť knihu, ani do nej nazrieť. Veľmi som plakal, že sa nenašiel nikto hoden otvoriť knihu a nazrieť do nej. A jeden zo starších mi povedal: „Neplač! Hľa, zvíťazil lev z Júdovho kmeňa, Dávidov výhonok, aby otvoril knihu a jej sedem pečatí.“ Medzi trónom, štyrmi bytosťami a medzi staršími som videl stáť Baránka akoby zabitého, ktorý mal sedem rohov a sedem očí, čo znamená sedem Božích duchov, poslaných na celú zem. Ten prišiel a vzal knihu z pravice Sediaceho na tróne. A potom, čo knihu vzal, štyri bytosti a dvadsaťštyri starších padlo pred Baránkom. Každý mal citaru a zlaté čaše plné***

kadidla, čo sú modlitby svätých. A spievali novú pieseň: „Hoden si vziať knihu a otvoriť jej pečate, lebo si bol zabitý a svojou krvou si Bohu vykúpil ľudí z každého kmeňa, jazyka, ľudu i národa, urobil si ich kráľovstvom a kňazmi nášmu Bohu, oni budú kraľovať na zemi.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1. Vzácna kniha v ruke toho, ktorý sedí na tróne

Ján vo svojom videní vidí v pravici toho, ktorý sedí na tróne, zvláštnu knihu. Je popísaná zvnútra aj zvonka a zapečatená siedmimi pečaťami. Kniha predstavuje Boží plán a jeho konečné rozhodnutie. Jej obsah nie je prístupný každému. Nemožno ju svojvoľne otvoriť, skúmať ani si privlastniť. Kniha je v ruke toho, ktorý sedí na tróne. Dejiny, budúcnosť a konečné Božie rozhodnutie sú v jeho rukách.

2. Otázka anjela: Kto je hoden?

Mocný anjel volá veľkým hlasom: „Kto je hoden otvoriť knihu a rozlomiť jej pečate?“ Otázka sa netýka iba toho, kto dokáže knihu otvoriť, ale predovšetkým toho, kto má na to potrebnú dôstojnosť a oprávnenie. Nestačí poznanie, moc, autorita ani pozemské postavenie. Ide o niečo oveľa hlbšie.

3. Nikto nie je hoden – Ján plače.

Ani v nebi, ani na zemi, ani pod zemou sa nenašiel nikto, kto by mohol otvoriť knihu a nahliadnuť do nej. Preto Ján veľmi plače. Jeho plač je dojímavým vyjadrením ľudskej bezmocnosti. Stvorenie samo osebe nedokáže vyriešiť túto situáciu. Jánov plač ešte neodhaľuje, kto otvorí knihu, ale ukazuje, že je potrebný Niekto, kto je skutočne hoden.

4. Povzbudenie: Neplač!

Jeden zo starších hovorí Jánovi: „Neplač! Hľa, zvíťazil lev z Júdovho kmeňa, koreň Dávidov.“ Keď sa však Ján pozrie, nevidí leva, ale Baránka, ktorý vyzeral, akoby bol zabitý. Aký zvláštny protiklad! Počujeme o víťaznom levovi, ale vidíme zabitého Baránka. Ježiš Kristus zvíťazil nie pozemskou mocou, násilím alebo porážkou druhých, ale svojou obetou na kríži. On je Boží Baránok, ktorý mlčal, keď ho viedli na zabitie (Iz 53,7).

5. Baránok preberá knihu

Baránok pristúpi k tomu, ktorý sedí na tróne, a prevezme knihu z jeho pravice. Toto je rozhodujúci okamih videnia. Podľa Otcovho rozhodnutia je to Syn, ktorý je hoden prevziať knihu a rozlomiť jej pečate. Nie anjel, nie prorok, nie pozemský vládca, ale Ježiš Kristus. Osoba Baránka je nenahraditeľná. Práve jeho vykupiteľská obeť ho robí hodným.

6. Modlitby svätých

Štyri živé bytosti a dvadsiati štyria starší padajú pred Baránkom. Držia zlaté čaše, ktoré sú plné modlitieb svätých. Tieto modlitby nám pripomínajú prosby prenasledovaných, trpiacich a tých, ktorí volajú po spravodlivosti. Boh nezabúda

na svojich. Ani volanie obetí násilia sa pred ním nestráca. Je dôležité si všimnúť, že modlitby svätých sú v zlatých čašiach, nie priamo v knihe. Oba obrazy sú však v nebeskom videní navzájom prepojené.

7. Nová pieseň pred Baránkom

Nebeský zástup spieva novú pieseň: „Hoden si vziať knihu a otvoriť jej pečate, lebo si bol zabitý a svojou krvou si Bohu vykúpil ľudí z každého kmeňa, jazyka, ľudu a národa." (Zj 5,9) V centre piesne stojí vykupiteľské dielo Baránka. Bol zabitý za nás. Svojou krvou nás vykúpil. Povolal ľudí z každého národa a jazyka. Dal svojim nový život a nové poslanie. Vykúpení sa stali kráľovstvom a kňazmi nášmu Bohu. Nová pieseň je teda piesňou vykúpenia. Nebo oslavuje Baránka.

Baránok je hoden! Ján plakal, pretože sa nenašiel nikto, kto by bol hoden. Ale zaznelo povzbudenie: Neplač! Je tu Niekto, kto je hoden! Zabitý Baránok: Ktorý prijal kríž. Ktorý dal svoju krv za hriešnikov. Ktorý vykúpil svojich. Ktorý zvíťazil. Ktorý mohol prevziať knihu. Otec rozhodol. Baránok je hoden. Jeho osoba je nenahraditeľná. Kniha je v ruke toho, ktorý sedí na tróne. Baránok ju preberá a nebo spieva novú pieseň. Najväčším zázrakom tohto videnia nie je iba tajomná kniha, ale predovšetkým to, kto je hoden ju otvoriť. Najdôležitejšie nie je, koľko tajomstiev knihy dokážeme pochopiť, ale či spoznáme Toho, ktorý je hoden ju otvoriť. Je ním Ježiš Kristus, Boží Baránok! „Hoden je Baránok, ktorý bol zabitý, prijať moc, bohatstvo, múdrosť, silu, česť, slávu a dobrorečenie!" (Zj 5,12)

Záverečná modlitba: Nebeský Otče náš! Ďakujeme Ti, že dejiny i budúcnosť sú v Tvojich rukách. Ďakujeme Ti, že si nás nenechal bez nádeje, ale poslal si svojho Syna, Ježiša Krista, Božieho Baránka. Ďakujeme, že prijal kríž, prelial svoju krv za nás a vykúpil nás. Ďakujeme, že jedine On je hoden prevziať a otvoriť knihu. Pane, odpusť nám, keď hľadáme riešenie v ľudskej sile, múdrosti alebo moci. Uč nás dôverovať Ti v každej životnej situácii. Daj, aby sme milovali Tvoje Slovo, čítali ho s pokorným srdcom a stále lepšie spoznávali Ježiša Krista. Zachovaj v našich srdciach vďačnosť a lásku k Baránkovi. Pomôž nám, aby aj náš život bol novou piesňou pred Tebou a aby sme Ťa oslavovali svojimi slovami i skutkami. Požehnaj všetkých, ktorí počuli Tvoje Slovo, a pomôž nám žiť pred Tebou s radosťou vykúpených. Prosíme Ťa v mene Ježiša Krista. Amen.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Vystúpi a bude pásť mocou Hospodina a velebnosťou mena Hospodina, svojho Boha. Budú bývať bezpečne, lebo teraz bude veľký až po končiny zeme." (Mich 5,3-4) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 285: „Na Krista svoje hriechy zložil som už cele, ..."